

CRÍTICA

Marcel·li Borrell

Quan la televisió era independent...

LA TRAMA: Seattle. L'entitat bancària American Globalith és atacada per un escamot d'emascarats. Un cop s'han fet forts exigeixen negociar amb Quentin Conner, inspector separat del cos per una operació frustrada referida al rescat d'un ostatge. Conner es fa càrrec del cas i l'operació esclata: explosions mortíferes i ensurts espectaculars.

LA PEL·LÍCULA: Ho diu bé el col·lega d'"El País", Javier Ocaña, quan invoca, ni més ni menys, el basc Miguel de Unamuno per situar les (aparents) connexions entre "Caos" i "Plan ocult". Som en el terreny urbà de dos films trepidants sobre atraments bancaris. I de com diferents sensibilitats cinematogràfiques i socials articulen discursos allunyats. Si Spike Lee reinventava el gènere clàssic amb dosis d'enginy visual i crítica social –la marginació dels afroamericans ambiciosos i d'iraquiens orgullosos–, el canadenc Tony Giglio s'apunta al relat torpediner. Al so i al tro d'una posada en escena subjecta al neguit argumental d'uns guionistes amb sentit del gol rus –allò de les caixes russes: una dintre de l'altra–, *Caos* és un innegable film de policies, de parella de

Caos

Director: Tony Giglio.

Intèrprets: Jason Statham,

Ryan Philippe, Justine

Weddell, Wesley Snipes, Cary

Olsen. Canadà-Regne Unit,

2006. 93 minuts. Lauren.

cops, dels de tota la vida *noir*: el poli veterà bregat en mil i una batalles de carrer, i el poli cadellet recent sortit de l'acadèmia que, en aparença, no en rasca ni una.

Film, com he dit, de guionista, *Caos* s'entreté jugant amb l'espectador. Com en un telefilm dels bons, el *thriller*, perquè d'això es tracta, sacseja les expectatives del públic per a escenificar un dilema insoluble: els servidors de l'Ordre Establert són herois insubornables? De cap a peus, la fotogènia, la fesomia del film inspira sentiments vitals. Valors com "generositat", "esperit de servei i sacrifici", "justícia", "autoritat". Al capdavant i a banda de tant de soroll moral, els personatges d'aquest (gens) caòtic film, s'apunten a un dels més vells –i menys bells– valors occidentals: el de la venjança.

LA FRASE: "El caos suposa un cert ordre". La frase és del dolent per excel·lència de la pel·li, el sinistre simpàtic Wesley Snipes, amb arracada a l'orella esquerra, que se'n fot del mort i de qui el vetlla. Ell, només ell, té el sentit estricte de la història que es conta. Que es parli de la Teoria del Caos són ganys d'embolcar una troca científica inexistente.

LA RECOMANACIÓ: De condemna divertida per afectes als atraments perfectes i de sorpreses tan tortuosos com les de la política catalana actual.